

Fem ukers praksis – bra for både studenter og veiledere

10. semesters studenter ved tannlegeutdanningen i Oslo har nylig vært ute i obligatorisk praksis i offentlig tjeneste. For annen gang var praksisperioden på fem uker, mot tidligere tre. Etter evalueringen å dømme er erfaringene fra praksisperioden dette semesteret nesten utelukkende gode, både for studenter og veiledere.

I store auditorium i Geitmyrsveien sitter studenter fra 10. og 9. semester. De førstnevnte, som var ute i praksis i januar, skal gjennomgå evalueringen, etter at skjemaene er kommet inn fra både studenter og veiledere, og de som skal ut neste semester er interesserte tilhørere.

Kirsten Ahlsen har hatt ansvaret for praksisstudiet for Oslo-studentene siden 1999. Etter annen omgang med praksisperiode på fem uker registrerer hun gode evalueringer både fra studentenes og veiledernes side.

Avdelingstannlege Kirsten Ahlsen er ansvarlig for praksisstudiet, og hun oppsummerer innledningsvis de rapporterte erfaringene fra denne praksisperioden som de beste noensinne. Selv om kommentarene selvsagt varierer noe.

I totalvurderingen har 13 studenter gitt praksisstudiet maksimal karakteren fem, mens ni studenter har gitt fire, kun én sitter igjen med et totalinntrykk som fortjener en treer. Og ingen er dårligere. Blant veilederne er totalvurderingen ni femmere, åtte fireere og én treer.

I evalueringen fremkommer det av kommentarene fra veilederne at de synes det er fint med fem uker og at perioden har vært lærerik og innholdsrik for studentene. For øvrig melder de om interesserte, høflige og fleksible studenter med gode teoretiske kunnskaper, og varierende kliniske ferdigheter. Studentene kan gjennomgående fortelle om varierte oppgaver og hjelpsomme veiledere, hyggelig arbeidsmiljø og følelsen av å bli tatt godt i mot. En student hadde riktignok knapt sett veilederen sin i hele perioden. Men dette var unntaket.

En gjennomgang av arbeidsoppgavene viser at de fleste savnet flere akuttpasienter, og flere skulle også gjerne hatt mer protetikk. En og annen syntes det ble for mye barn og for lite voksne pasienter.

Flere steder har klinikken ikke egen unit å tilby studenten, men fleksible veiledere som stiller sin unit til disposisjon og selv opptre som assistent, løser det problemet på en fin måte.

Ved enkelte klinikker har de satset stort på å ta i mot studenter i praksis, og på to steder har de til og med innredet hybel for studentene på klinikken. De som ikke følte seg helt hjemme på praksisstedet, syntes fem uker kunne bli i lengste laget, og mente fire uker kunne være en passende lengde på praksisstudiet. Det er imidlertid et tyde-

lig inntrykk at tre uker vurderes som en for kort periode, og at fem uker synes passende, især hvis studiet skal omfatte protetiske arbeider.

Det viser seg at de fleste av studentene har fått med seg en del besøk utenfor klinikken i løpet av praksisperioden. Mange har vært i privat praksis og hos kjeveortoped, og noen har vært innom oralkirurg, sykehus, barnehage, asylmottak eller sykehjem. Alle, så nær som én, mente de hadde fått kjennskap til tannhelsetilbudet for ulike befolkningsgrupper.

Veilederne ser ulike positive sider ved sin rolle, og nevner blant annet at det gir muligheten til å holde seg oppdatert om det som skjer ved fakultetene, øvelse i å integrere andre i arbeidet, anledning til å formidle erfaring og kunnskap og at det aktualiserer kritisk vurdering av egne rutiner. Det skal imidlertid også sies at det flere steder oppleves som travelt for det øvrige personell, at det koster tid og energi, og at det blir trangt om plassen. Men dette sies stort sett i en sammenheng der man legger til at det lønner seg og at det er givende.

Veilederne mener også at praksisstudiet er et viktig bidrag i rekrutteringssammenheng, slik det også er tenkt fra fakultetets side.

Når Ahlsen spør studentene i auditoriet om noen kan tenke seg jobb i Den offentlige tannhelsetjenesten, er det også mange stemmer som sier ja. Mange kvinnestemmer.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi